

Net til at give Tillæg til de Præster, som den søfter skulde blive i Menigheden, er det da ikke høist ubilligt at forhindre Menighederne i at give af sig selv et Tillæg til de Præster, som de kunde ønske at beholde? Dertil svarede det ærede Medlem for Rolding, at Banskfeligheden kunde ialfald løses paa den Raade, naar Staten ikke vilde give et saadant Tillæg, at Præsten tog sin Afsted, og Menigheden da ligefuldt beholdt ham og lønede ham. Men saafald skulde Menigheden jo ikke alene udrede et lille Tillæg til Præstens Lønning, men hele hans Lønning, og det var dog en meget stor Bøde at paalægge en Menighed, fordi den ønskede at beholde en Præst, som Staten fandt, den ligesaa godt kunde bruge et andet Sted. Dertil kommer jo desuden, at ærede Medlemmer maa erindre, at saaledes som Loven er affattet, vilde jo Menighederne, naar de ikke havde Lov til at give en Gave til deres Præster, ikke engang kunne gjøre noget Saadant uden tillige at udtræde af Folkekirken. Det maatte haade Præsterne og Menighederne gjøre, men det var dog virkelig at paalægge en aldeles urimelig Tvang (Berg: Balmenigheder.), ja, saa skulde Forslaget ialfald forandres i den Retning, efter min Mening undlager det nu ikke disse Menigheder. Jeg kan altsaa ikke se rettere, end at vi bør fastholde det Standpunkt, der er betegnet af det ærede Medlem for Svendborg (S. A. Hansen), at vi her skulde give en Lov om, hvorledes Staten skal lønne Præsterne, men ikke blande os i Forholdet mellem Præst og Menighed; dette skulde vi lade være fuldkommen frit. Derfor er det, jeg stemmer for det Forslag, der er stillet af to ærede Medlemmer til § 16, men hvis det ikke bliver bifaldet, vil jeg endda sætte Pris paa, om det Forslag, jeg har stillet til samme Paragraph, kunde vinde Thingets Tilslutning.

Alberti: Efter Forslagets § 1 skulde denne Lov ikke anvendes paa Kjøbenhavn, i Tilfælde ikke for det Første; altsaa, selv om det Forslag bliver til Lov, maa dog den bestaaende Lønningsmaade af de kjøbenhavnske Geistlige og Kirkebetjente vedblive.

Denne finder jo hovedsagelig Sted igjennem Præstepengene. Oprævningen af disse kjøbenhavnske Præstepenge er, saavidt jeg veed, ordnet ved en Plakat af 1814, og jeg tror ikke, at der senere er foregaaet nogen væsentlig Forandring i Opbeholdelsesmaaden og Bestemmelsen af denne Udelse. Efter Plakaten af 1814 bestaar der i hvert Sogn i Kjøbenhavn Kommissioner, som have den Opgave at undersøge, hvorvidt de enkelte Beboere have antegnet sig i Præstepengeprotokollerne saaledes, at deres Bidrag ikke findes uforholdsmæssigt i Henseende til deres Næringsvei og Stilling. Det er udtrykkelig Plakatens Bestemmelse, at det skal være Sognebeboernes Næringsvei og Stilling, der skal afgive Vejledning for Ansættelsen til Præstepenge i Kjøbenhavn. Saavidt jeg har kunnet erfare, have de kjøbenhavnske Præstepengekommissioner valgt en anden Fremgangsmaade i den senere Tid, og efter hvad der er mig sagt af en Kilde, som jeg anser for paalidelig, skal det i disse kjøbenhavnske Præstepengekommissioner være almindeligt at ansætte Beboerne uden videre til 1 pro Mille af deres Indtægter. Om nu denne Ansættelse i det Hele taget er for høi eller ikke, skal jeg ikke her undersøge, men hvis den Beretning, jeg stoler paa, er sandfærdig, saa forekommer det mig, at Præstepengene da opræves efter en Norm, der, saavidt jeg ser, ikke stemmer med den bestaaende Lovgivning. Jeg vil ikke videre omhandle denne Sag, men jeg vil overlade til den meget ærede Minister at tage det Hensyn til mine Ord, som han tror, de maatte fortjene.

S. C. D. Müller: Jeg har taget Ordet for at tage Forslaget under Nr. 6 til § 16 tilbage.

Da Ingen optog det saaledes tilbagetagne Forslag, var det bortfaldet.

S. C. D. Müller: Jeg vil blot endnu tillade mig at fremsætte den Bemærkning, at jeg i den Strid, som er fort saa stærkt imellem det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) og for Svendborg